

med afgørelsen om bidragspligt er enkelte udeladt eller ændret. Der er således ikke fundet anledning til at opretholde formuleringen om, at „et tilstrækkeligt underhold“ skal fastsættes under hensyn til vedkommendes „livsvilkår“. Den hidtidige formulering synes at indicere, at der kan tages særlige hensyn til personer, der stammer fra mere velstillede kredse. Den formentlig nødvendige differentiering må i tilstrækkeligt omfang kunne støtte sig på den bidragydendes individuelle evne til at udrede bidragene. Der synes ej heller grund til at opretholde bestemmelsen om, at der skal tages hensyn til ægteskabets varighed, idet denne, i det omfang den kan have en vis rimelighed, må være dækket af hensynet til den bidragsskendes evne til selv at skaffe sig et tilstrækkeligt underhold. Endelig er den bodsprægede regel om den, der må antages at have „forårsaget separationen eller skilsmissen“, udeladt, da den pålægger retten en opgave som moralsk domstol, der dels er principielt uløselig i mange tilfælde, dels er lidet egnet til at bidrage til afspændingen af den personlige konflikt omkring ægteskabets opløsning.

Til § 34.

Paragraffen svarer til § 55 i min.fsl. med en væsentlig ændring. Bidragspligten bortfalder nemlig efter forslaget ikke alene, når den berettigede indgår nyt ægteskab, eller et fast samlivsforhold anerkendes, hvilket tidligst kan ske efter tre års forløb, men allerede når et fast samlivsforhold af en art, der senere vil kunne anerkendes, påbegyndes. Det er åbenbart urimeligt, at bidragspligten skal fortsætte i tilfælde, hvor den berettigede faktisk er indtrådt i nyt ægteskabslignende forhold. Selv om parterne i et nyt forhold ikke har indbyrdes forsørgelsespligt, så længe forholdet ikke er anerkendt, vil den økonomiske situation normalt være af en sådan art, at det er meningsløst, at en tidligere ægtefælle skal fortsætte med at yde bidrag. Det vil være hensigtsmæssigt, at bidragspligtens bortfald i disse tilfælde konstateres ved dom, jfr. § 35.

Til § 35.

Paragraffen erstatter §§ 56-57 i min.fsl. Afvigelse skyldes dels, at der efter nærværende forslag ikke er adgang til at træffe aftaler om underholdsbidrag, dels at det er fundet rigtigt at erstatte de begrænsende udtryk „væsentligt forandrede forhold og særlige grunde i øvrigt“ med det enklere „forandrede forhold“. Der vil efter forslagsstillernes opfattelse så ofte være tale om forandringer, der bør medføre ændring af afgørelsen om bidragspligt, at

en formulering, der gør sådanne ændringer til undtagelser, kan virke urimelig.

Til §§ 36-38.

Paragrafferne er identiske med §§ 58-60 i min.fsl.

Til §§ 39-40.

Paragrafferne er kun redaktionelt forskellige fra §§ 61-62 i min.fsl.

Til kapitel 7.

Der henvises til de almindelige bemærkninger foran.

Til kapitel 8.

Til § 44.

Paragraffen er identisk med § 63 i min.fsl.

Til § 45.

Da den kirkelige vielse ikke er opretholdt ved nærværende forslag, har man fundet det rigtigt at præcisere paragraffens indhold, der reelt ikke afviger fra § 64 i min.fsl.

Til § 46.

I forhold til § 65 i min.fsl. indeholder paragraffen en ændring. Da der ved nærværende forslag gives hver enkelt af ægtefællerne en mere udstrakt adgang til at kræve separation eller skilsmisse, er det anset for rimeligt på lignende måde at give hver af ægtefællerne ret til at kræve, at den nye lovs regler skal anvendes. Såfremt denne ret ikke blev givet, ville der være en uønskeligt stor forskel mellem vilkårene for de ægtepar, der har indledt ægteskabets opløsning før lovens ikrafttræden, og de ægtepar, der venter til efter lovens ikrafttræden.

Til § 47.

Paragraffen er identisk med stk. 1 og 2 i § 66 i min.fsl. Stk. 3 er udeladt som uforeneligt med de øvrige regler i nærværende forslag.

Til § 48.

Paragraffen erstatter §§ 67 og 68 i min.fsl.

Efter min.fsl. ville aftaler vedrørende bidragspligt og andre vilkår, der er indgået før lovens ikrafttræden, kun kunne ændres ved dom efter den tidligere lovs regler. En så omfattende begrænsning af domstolens adgang til at omstøde urimelige aftaler forekommer ikke hensigtsmæssig eller stemmende med billighed. Hensynet til aftalefriheden, som ligger bag min.fsl., må vel veje tungt, men der kan